

veret, at der er Anledning til at paalægge Overtrædelsen deraf med saa streng Straf. Jeg har ikke Noget imod, at enhver Overtrædelse af Forbud straffes og straffes alvorlig; men det maa ikke stilles saaledes op, at Domstolene absolut skulle straffe med Fængsel, thi der kan være en anden Straf, som efter de konkrete Forhold er retfærdigere, og som ligger lavere. Jeg tror, at den høitærede Minister vil erkende, at med den Indskrænkning lader der sig ikke anføre Noget imod den lille Indsigelse, jeg har gjort, en Indsigelse, der jo i Dvrigt kan fyldestgøres med et Bennestrøg.

Krigsministeren: Det ærede Medlem, der sidst talte, er virkelig lidt ubillig mod mig, thi det er vist, at det er meget lettere, naar der foreligger til Forhandling et Lovforslag, om de militære Underklassers Formuesraadighed, saa at spørge Ministeren om et andet meget stort Principspørgsmaal, end det er for Ministeren at besvare det, navnlig naar man møder saa vel udrustet, at der endogaa kan citeres Fakta, som man ikke kan forlange, at Ministeren skal være bekendt med. Det kan saaledes neppe forlanges af den nuværende Krigsminister, at han skal have særlig Kundskab om, hvorledes det er gaaet en Redaktør i Middelfart, som en Gang er bleven dømt eller ikke dømt i en Pressefag. Jeg tror ikke, at Ministeren ligeoverfor saadant Spørgsmaal enten kan eller bør udtale Andet end det almindelige Standpunkt, at man i Reglen ikke bør foretage saadanne mindre Forandringer i Lovgivningen som den, hvortil det ærede Medlem sigtede, med mindre de ere i høj Grad paatværende nødvendige, og jeg skal bringe det ærede Medlem i Grindring, at jeg før udtrykkelig tilspøede, at dette Spørgsmaal om, hvorvidt enkeltstående Forandringer i de nu gjældende Bestemmelser for Militæres Forum vilde være hensigtsmæssige og nødvendige, var et saadant, som jeg først maatte gjøre til Gjenstand for nærmere Overveielse, inden jeg besvarede det. Det ærede Medlem vendte atter tilbage til Bestemmelsen i § 1; men jeg kan der kun gjøre opmærksom paa, at det ærede Medlem tager ligesaameget feil, naar han tror, at Krigsministeriet vil give Bestemmelser om, hvorvidt man tør sælge Brød eller ikke, som naar han tror, at en saadan Bestemmelse kan tages af de mest underordnede Befalingsmænd. Nei, det er en Bestemmelse, som tages af Afdelingschefen eller høist undtagelsesvis af Underafdelingschefen, saa at der altsaa er fuldstandig Betyggelse for, at et Forbud som det omhandlede ikke vil blive givet, undtagen der er tilstrækkelig Grund til at give det. Nu maa jeg indrømme, at, om det end altid maa være strafværdigt i Hæren at overtræde et Forbud, saa er der dog Forskjel mellem den Overtrædelse, imod Forbud at føve paa sin Post, og mellem den Overtrædelse at sælge sit Brød imod Forbud, men just

derfor er der ogsaa i Lovforslaget sat et meget vidt Spillerum for Straffen, den kan begynde med 1 Dags Bagtarrest og ende med 3 Gange 5 Dages sædvanligt Fængsel paa Vand og Brød. Der er altsaa et saa stort Spillerum, at en fornuftig Krigsræt altid vil have det tilstrækkeligt i sin Magt at kunne anvende den Straf, der virkelig svarer til Vedkommendes Skyld; men hvad jeg fra det militære Standpunkt bestemt maa fastholde, er, at Reglen maa være den, at, naar der er givet et Forbud, og dette overtrædes, saa er der begaaet en militær Forseelse, og den bør da rammes af Straf.

Octavins Hansen: Efter den bestemte Erklæring, som den høitærede Minister afgav, om at han ikke vilde modtage nogen Ændring til dette Lovforslag, sigtende til at gjøre en Forandring i de gjældende Bestemmelser om Tilladelse for Militære til at indgaa Ægtekab, kan det ikke falde mig ind at foreslaa nogen saadan Ændring, idet jeg nødig vilde se dette Lovforslags Gjennemførelse udsat for Fare. Smidlertid maa jeg dog bemærke, at, hvis den høitærede Krigsminister vil følge det Princip med Hensyn til alle sine Reforme, at han kun vil foretage saadanne, som billiges af en Kommission, der er nedsat af Officere, hvilke maa antages at være, om just ikke Reformernes bestemte Modstandere, saa dog dem, der stille sig mindst gunstige til dem, tror jeg ikke, at vi ville komme meget langt med Reformene. — Lige over for det ærede Medlem for Viborg Amts 2den Valgkreds (Ankjær), som gif ind paa Realiteten af Sagen, maa jeg fremhæve, at de Bestemmelser, som angaa Giftermaalstilladelse, og navnlig Bestemmelsen om, at der skal godtgøres en vis fast Indtægt foruden Embedsindtægter, nærmest ere trufulde af Hensyn til, at den Familie, som Vedkommende stifter, ikke skal efterlades i Trang eller, om man vil, af Hensyn til den Kommune, paa hvem Forsørgelsen af denne Familie vil falde. Det er altsaa ikke saa meget fra et militært Standpunkt, at Bestemmelsen er givet, og man vil aldrig kunne forhindre et Ægtekab, naar Vedkommende kan godtgøre, at han har tilstrækkelige Midler at leve af udenfor sin Gage. I Praxis er der aldrig Tale om at negte Giftermaalstilladelse til en Officer, som godtgør at kunne underholde en Familie, og jeg ser altsaa ikke, at disse specielle Bestemmelser kunne have nogen særegen Betydning for Hæren. I Dvrigt kan jeg ikke erkende Nødvigheden af det Princip, at man af Hensyn til Hæren og dens Interesseskunde være berettiget til at gjøre saadanne Indskrænkninger i de militære Personers rent menneskelige Rettigheder. Det Princip, som gaar ud paa at negte Giftermaal, altsaa paa et tvungent Ællobat, har udsplit sin Rolle med Hensyn til Kirken, og jeg tror heller ikke, det vil vare længe, inden det Samme sker med Hensyn til Hæren. —